Tertio sic. q2 relatiuū reciprocū refert idē ad seipsuȝ.
non aūt alia relatiua. Ex q̊ sequit̄ ꝙ reciprocatio so-
lū cōuenit relatiuis ydēptitatis sed nō omnib᷒. Cu-
ius rō est. q2 reciprocatio ē quedaȝ circularis relatio
eiusdeȝ ad seipm̄. solum autē relatiuū ydemptitatis
supponit ꝓ eodē quō suū antecedens quare sibi solū
ↄuenit reciprocatio. ¶ Sciendū tertio ꝙ autor in te-
xtu mouet dubitationē que talis ē. vtꝝ deceptio ꝓue-
niens ex diuersa relatōe sit equocatio vel alia fallacia
ꝓ cuius solutione autor ponit tres rōnes ꝓbantes ꝙ
nō sit equiuocatio. Quare causa breuitatis tm̄ vna
dicet̄ que talis est. Illud relatiuū qd̄ significat sub-
stantiā infinitā que q̄ꝫtū est de se finitari pōt ꝑ quod-
libet añcedens. ergo illud relatiuū qui q̄ꝫtuȝ est de se
vno noīe ⁊ vna rōne indifferēter quodlibet añs pōt
referre quare nō ē equiuocū sed vniuocū. Alie rōnes
ponunt̄ plane in textu. Vñ relatiuū ydēptitatis sub-
stantie indifferēs ē ad referendū illud antecedēs. vel
illud secundū vnū nomē ⁊ vnam rōnem in rōne refe-
rendi. sicut rō animalis de se vna ē. sed tm̄ ſm ꝙ reci-
pit̄ in alia ⁊ in alia spē est alia ⁊ alia. patet ḡ ꝙ dece-
ptio ꝓueniens ex diuersa relatōe ꝓuenit ex diuersa or-
dinatione dictiōis cū dictione que nihil ē q̄ꝫ nomen.
Equiuocatio antē ꝓuenit ex multiplicitate dictiōis
ergo deceptio ꝓueniens ex diuersa relatōe nō est equi-
uocatio. ¶ Sciendū quarto ꝙ deceptio ꝓueniēs ex
diuersa relatione nō ē amphibologia. qd̄ sic probat̄.
vbicūq̄ ē amphibologia ibi ē diuersa compatio vni᷒
dictionis cū alia sicut liber aristotelis q̄ꝫtū ad primū
modū amphibologie. Et litt᷒ aratur q̄ꝫtū ad scd̄m.
Et scit seculum ad tertium. Sed vbi ē diuersa rela-
tio non est diuersa comparatio vni᷒ dictionis cū alia
sed vni᷒ cū diuersis. ergo deceptio ꝓueniens ex diuer-
sa relatione nō est amphibologia. Est tn̄ compositio
vel diuisio. Probat̄. q2 omnis deceptio ꝓueniens ex
eo ꝙ aliqua dictio pōt ad diuersa referri ē compositio
vel diuisio. Sed deceptio ꝓueniēs ex diuersa relatio-
ne ē huiusmodi. ergo ē cōpositio vel diuisio. Con-
tra p̄dicta arguit̄ primo sic. Modus tā agētis q̄ꝫ pa-
tientis ↄuenit antecedenti illius relatiui sui. ḡ vterq̄
modus dȝ sibi cōuenire ⁊ sic etiā potest habere ꝓnoia-
tiuū. Scd̄o sic. relatm̄ reciprocū recipit a suo añte
certā ſcationē ⁊ supponem. q2 relatiuū ſt illud quod
suū antecedens. ergo relatiuū reciprocū supponit pro
omni eo ꝑ quo suū añs. ergo cum illud antecedēs in
ista ꝓpositione. oīs homo videt se supponit vl'r seque-
ret̄ ꝙ etiā hoc relatiuū se qd̄ refert ip̄m antecedēs vni-
uersale. ⁊ sic refert nomen cū sua dispositione vniuer-
sali vniuersaliter. Tertio sic. loco relatiui lȝ ponere
antecedēs. ergo loco illius relatiui se in ista ꝓpositiōe
oīs homo videt se. lȝ ponere omnē hoiem. ⁊ sic refert
suū antecedēs cū sua dispositiōe vl'i vl'r. Quarto
sic. textus hȝ ꝙ deceptio ꝓueniens ex diuersa relatiōe
sit equocatio. q2 sic dicēdo oīs hō videt asinū qui est
rōnalis. hoc relatm̄ qui pōt referre illū ntm̄ hō vel il-
lum actm̄ asinū cū ergo nō possit illa duo referre. sub
eadē ratione sequitur ꝙ tale erit equiuocū ergo sequi-
tur ꝙ deceptio prouenienes ex diuersa relatione est eq-
uocatio. ⁊ non alia fallacia. Quinto sic. Canis
videt piscem qui est substantia. illud relatiuum qui
refert canē vel piscem. ⁊ quocūq̄ modo dicatur tenet-

tur equiuoce cū sit eadē rō. Ad primū dr̄ negādo
ↄñtiaȝ. q2 antecedēs illi᷒ relatiui pōt esse in recto vl' in
obliquo. nisi aūt illud relatm̄ reciprocū ſcat ꝑ modū
paciētis tm̄. Ideo nō oportet ꝙ quicq̄d ↄueniat ante-
cedenti ꝙ etiā relatiuo. ⁊ econtra. Ad scd̄m dr̄ ꝙ lȝ
relatiuū reciprocū trahat certā ſatōeȝ ⁊ suppositōȝ ab
añte. vñ ꝑ eodē supponit cū suo añte. nō tn̄ eodē mō.
q2 natura distributōis h̄ impedit. Ideo nō sequit̄ ꝙ
relatiuū reciprocū supponit vl'r. Ad tertiū dr̄ ꝙ lȝ
in relatiuo reciproco loco ei᷒ bene lȝ ponere suū añs ⁊
etiā in nō reciproco. tn̄ ꝓpterea nō oportet relatiuū reci-
procū supponere vl'r impediēte natura distributōnis
Ad quartū dr̄ ꝙ lȝ relatiuū ↄsideratū inq̄ꝫtū ſfert
diuersa añtia diuersas hȝ rōnes. sȝ tn̄ bn̄ habȝ vnaȝ ⁊
eandē rōneȝ vniuoce ſm se. sic ptȝ de aīali in se ⁊ in e᷒
specieb᷒. Ita ea q̄ referunt̄ ſm se ↄsiderata diuersas
habēt rōnes tn̄ vnā ⁊ eandē habēt rōnē inferente siue
in relatōne ideo in illo vniuocant̄. Ad q̄ntū dr̄. ꝙ
illud relatiuū q̄ ⁊ silia pñt dupl'r ↄsiderari. Vno° q̄ꝫ
tū ad dr̄ntiā referendi. ⁊ sic oȝ negare ꝙ teneat̄ equoce
Alio° pōt ↄsiderari q̄ꝫtū ad suū ſcatū deteiatū ꝑ an-
tecedēs ⁊ isto° pōt esse vniuocū vel equiuocū sicut su-
um añs. ⁊ ita ē in ista ꝓpōne dicta. vbi tenet̄ equiuoce
Equit̄ de relatiuis diuersitat̄. Rela-
tiuū diuersitat̄ ē. qd̄ suppōit ꝓ alio
ab eo qd̄ refert. vt sortes currit. ⁊ ali-
us disputat. ibi h̄ relatiū ali᷒ ſfert sortē ⁊ sup-
ponit ꝓ alio a sorte. ⁊ ita facit recordatōȝ de
sorte. De ſlatis aūt diuersitat̄ tal' dat̄ regl'a
Si relatiuū diuersitat̄ addat̄ supiori fit in-
feri᷒ ⁊ si addat̄ inferiori fit supi᷒ ꝑ bi grā. cū
dr̄ aliud ab aīali. ḡ aliud ab hoīe ibi ē locus
a spē ad gen᷒ siue a pte subiectiua ad suū totū
vl'e. q2 in hac ꝓpōne aliud ab aīali. h̄ relatm̄
diuersitat̄ aliud cū addit̄ aīali qd̄ ē supi᷒ ad
hoiem facit ip̄m inferi᷒. ⁊ ī hac aliq̄ ab hoīe
addit̄ inferiori. scȝ hoī. ⁊ ḡ facit ip̄m supi᷒. ⁊
ḡ aliud ab aīali ē inferi᷒ ad aliđ ab hoīe. ⁊ iō
ibi ē loc᷒ a spē siue a pte subiectiua. De rela-
tiuis ydēptitat̄ dat̄ regl'a ab antiq̄s. Nulla
ꝓpō incboata a relatis ydēptitat̄ hȝ ↄdicto-
riā. Et assignt talē cām. q2 cū dr̄. oīs hō cur-
rit ⁊ ille disputat. h̄ relatm̄ ille hȝ respcm̄ ad
h̄ añs hō. ꝓpter depēdētiā sue relatōis. sȝ cū
negatio adueīt ꝓpōni inchoate a relato dicē-
do sic. ille nō disputat tunc negatiuo negat
verbum quod sequit̄ ⁊ non negat respectū
relationis quē hȝ ad antecedēs. ergo nega-
tio nō negat totū quicq̄d affirmato affirat.
ḡ nō ↄdicit. sȝ cū hoc fit in qualibet ꝓpositi-
one inchoata a relatio sequit̄ ꝙ nulla ꝓposi-
tio inchoata a relatiuo habet ↄtradictoriā.
Sȝ ↄtra h̄ obiicit̄. Quicquid ↄtingit affir-
mare contingit ⁊ negare de quolibet suppo-